

Culinaire chaos

Orkater & DASH! - Spica

door [Miranda ten Wolde](#)

fotografie: Orkater

13 september 2008

Het decor van *Spica* doet denken aan de televisiekeuken van Jamie Oliver, maar dan muzikaler. Het bereiden van de gerechten wordt begeleid door percussie, basgitaar, saxofoon en zang. Maar meteen maken de zangeressen duidelijk wat er vanavond op tafel staat: 'Zij hebben hem geslacht, gevuld als een gans.'

De voorstelling is gebaseerd op de controversiële film *The Cook, The Thief, His Wife and Her Lover* van Peter Greenaway uit 1987, die destijds in de Verenigde Staten werd verboden omdat het kannibalisme zou aanmoedigen. Het verhaal draait om verschillende figuren, die allemaal worstelen met de vaste structuren in hun leven. De vrouw, mishandeld door haar grofgebekte man, breekt los door een affaire te beginnen met een schrijver. De kok, die zich ontheemd voelt door het hectische leven in de stad, geeft de twee geliefden de kans om bij elkaar te kunnen zijn, terwijl hij een vermoeden heeft over de verschrikkelijke gevolgen. De restauranteigenaar ziet de chaos in zijn leven overheersen en vermoordt op brute wijze de man die er met zijn vrouw vandoor ging. De alledaagse orde wordt doorbroken, maar niemand wordt er echt gelukkig van.

In de multimediale voorstelling *Spica* is er slechts plaats voor één acteur. Yorick van Wageningen vertolkt alle rollen. Dit doet hij op overtuigende wijze. Met zijn stem en houding weet hij telkens een ander personage op te roepen, zonder er overigens een typetje van te maken. De vier zangeressen van de funkband DASH! zijn ook erg goed. Zij vullen het verhaal geslaagd aan met zowel samenzang als solo's. Ze worden daarbij geholpen door de tekst, geschreven door Gillis Biesheuvel. Deze wordt in de culinaire sfeer gehouden met metaforen die voornamelijk met eten te maken hebben. De beeldspraak is echter niet altijd geslaagd: hoe vaak moet het vrouwelijk geslachtsdeel nog met een pruim worden vergeleken? Daarnaast is het onduidelijk waarom elk personage een stem krijgt, behalve de schrijvende minnaar. Wat hem precies bezielde om uit zijn stoffige werkkamer te komen en een verhouding met een getrouwde vrouw te beginnen, daar blijven we op deze manier naar gissen.

Horen, zien en ruiken

Wat *Spica* bijzonder maakt, is meer de vorm dan het verhaal. Kok Miguel Brugman is in de keuken allerlei exclusieve gerechten aan het bereiden, zoals eend en kreeft, waarbij hij nu en dan geholpen wordt door de zangeressen of de acteur. Een kleine camera boven het keukenblok toont het kookproces op een scherm, waardoor de ingrediënten ineens iets weg lijken te hebben van menselijke organen. De geuren en de hitte die opstijgen vanuit de keuken, dragen bij aan de sfeer. Tegen het einde van het stuk ruik je een sterke geur, die je onwillekeurig associeert met de wrange afloop. Ook de muziek van DASH! draagt bij aan de stemming. De stijl verandert wanneer een ander personage wordt opgevoerd, van swingend tot sereen. Percussionist Joshua Samson weet met allerlei vazen, pannen, schalen en glazen precies de juiste geluiden te produceren. Zo speelt de

voorstelling in op de zintuigen, waardoor het een extra dimensie krijgt. De verschillende kunstvormen versterken elkaar en maken het stuk vernieuwend.

Spica weet door de verrassende combinatie van muziek, kookkunst en tekst van begin tot einde te boeien. Door al die heerlijke geuren loopt het water je haast in de mond, totdat je begint te begrijpen wat er eigenlijk op het menu staat. (Miranda ten Wolde)